

Maailman vaarallisimpia rikollisia lähikuvassa

KASVOKKAIN

GANGSTERIN

KANSSA

SHAUN ATTWOOD

TAMMI

Shaun Attwood on kirjoittanut monta true crime -kirjaa. Hän on myös aktivisti, puhuja, tubettaja sekä *Shaun Attwood True Crime Podcastin* ja *Attwood Unleashed* -podcastin juontaja. Sen lisäksi Shaun on entinen huumekauppias, joka pyöritti kansainvälistä ekstaasirinkiä Arizonassa. Hänet pidätettiin toukokuussa 2002 ja tuomittiin kuudeksi vuodeksi vankeuteen.

Shaun Attwood

KASVOKKAIN GANGSTERIN KANSSA

MAAILMAN VAARALLISIMPIA
RIKOLLISIA LÄHIKUVASSA

SUOMENTANUT SIMO LIIKANEN

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS:

Sitdowns with Gangsters – Up close and personal with the world's most dangerous men

COPYRIGHT © 2023 BY SHAUN ATTWOOD

KANSI: HEAD DESIGN

SUOMENKIELINEN LAITOS © SIMO LIIKANEN JA TAMMI 2023

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-5568-2

PAINETTU EU:SSA

Jenille ja Ziggylle

Sisällys

Christopher Barry-Deen esipuhe	9
Johdanto.....	13
1 Shane Taylor – puukkohullun parannus.....	16
2 John Alite – Gambinin mafiaperheen tappaja	44
3 Joey Barnett – 35 vuotta Ison-Britannian vankiloissa.....	87
4 Ian ”Blink” MacDonald – Kuuden miljoonan pankkiryöstäjä	110
5 Chet Sandhu – Aasialainen salakuljettaja espanjalaisessa huipputurvallisessa vankilassa	138
6 John Lawson – Tapporyhmän johtaja	165
7 David McMillan – Kansainvälisen salakuljettajan pako Thaimaan kuolemantuomiosta	190
8 John Abott – San Quentinin vankila, tulitaistelu ja pako.....	218
9 Michael Franzese – <i>Mafiaveljien</i> Colombon rikollisperheen kapteeni.....	246
10 Villimies – Englantilainen torpedo arizonalaisessa vankilassa	273
Kiitokset.....	304

Esipuhe

Christopher Barry-Dee

Tässä kirjassa pitäisi olla mielenterveysvaroitusta heti alkumetreillä. Jos sattuu olemaan herkkämielinen, ärsyttävä ovilla kolkutteleva mormoni, liberaalipuolueen jäsen, jonkin paikallisen neulontapiirin eläkeläisjäsen tai niitä, joita Robin Hood -elokuvat hirvittävät, ei tätä kirjaa kannata missään tapauksessa lukea. Ja silti: ilahduin valtavasti, kun pitkäaikainen ystäväni Shaun Attwood pyysi minua kirjoittamaan tähän kirjaan esipuheen – olin kerta kaikkiaan aivan innoissani.

Oma tietämykseni gangstereista on – sanotaanko nyt – äärimmäisen rajallinen. Erityisesti seksuaalisesti sadistisista sarjamurhista kiinnostuneena kriminologina voin kuitenkin todeta, että tunnistan varmasti arvaamattoman, kammottavan pahuuden, koska olen haastatellut kahden kesken tällaisia kahlitsemattomia ihmispetoja helvetistä. Näitä tappajia voi koskettaa ja tarkastella lähietäisyydeltä ja heidän vihansa voi haistaa – se säteilee kuumana kuin keittiön liesi. He tarkkailevat sinua ja heidän kieroutunut mielensä tutkii omaa mieltäsi lonkerojen lailla. Ne tunnustelevat ja tutkivat sinua – kyllä, SINUA – nähdäkseen, reagoitko, säpsähdätkö tai jopa oksennatko, kun he kertovat ilmeettöminä hirvittävästä rikoksistaan.

Tässä kirjassa Shaunin gangsterit ovat sekalaista rikollisporukkaa. Heidän kammottavia rikoksiaan ei pidä hyväksyä eikä

edes pehmennellä, sillä monet viattomat ja lainkuuliaiset ihmiset saivat kärsiä tavalla tai toisella heidän kynsissään. Muistan kuitenkin, mitä entinen Englannin korkeimman oikeuden presidentti Geoffrey Lane (1918—2005) sanoi minulle brittiläisen sarjamurhaajan John David Guise Cannanin kumotun valituksen jälkeen: ”Ajatus nuoresta miehestä vankilassa koko loppuelämänsä on kauhistuttava. On sääli, ettei sille tunnu löytyvän inhimillistä vaihtoehtoa. *Kummallista kyllä, joskus vankilatuomio vahvistaa tätä käsitystä, sillä heidän parhaat puolensa voivat nousta esiin juuri vankilassa.*” [Oma kursivointini.]

Olette varmaan samaa mieltä, ettei olisi ollut erityisen tahdikasta, jos olisin vastannut: ”Sir, tuo runkkari [Cannan] olisi pitänyt hirttää ja hänen pallinsa olisi pitänyt syöttää Lontoon Towerin korpeille. Se olisi minusta tarpeeksi inhimillistä, hyvä lordi.” En tietenkään vastannut näin. Miksi? No, koska hän hoiteli laskut, siksi! Olen kuitenkin samaa mieltä siitä, että monia paatuneita rikollisia ei voi parantaa. He päätyvät häkkiin, koppiin ja lukemaan tiilenpäitä paikoissa, joissa olen käynyt monta kertaa urani aikana, kuten Washingtonin Walla Wallassa (Kenneth Bianchi), Minnesotan Stillwaterissa (”Harvey The Hammer” Carignan); Connecticutin Osbornissa kuolemaantuomittujen osastolla (Michael Bruce Ross eli ”The Roadside Strangler”, teloitettu 13. toukokuuta 2005); Texasin Ellisin yksikössä (Henry Lee Lucas ja Kenneth Allen McDuff) ja Kalifornian San Quentinissa (Douglas Daniel Clark eli ”The Sunset Slayer”). Nämä pohjasakkaa olevat jääkylmät psykopaatit olivat ja ovat *kaiken* parannuksen tavoittamattomissa toisin kuin Shaun Attwoodin kanssa keskustelleet gangsterit, jotka ovat oikeasti päässeet raidoistaan. On sanomattakin selvää, että Shaunin gangstereita voi perustellusti ihailla – he löysivät lunastuksen. Hemmetti, alan kuulostaa siltä kuin olisin Raamattua heilutteleva hurmahenkinen saarnaaja, mutta en ole!

Rikokset eivät ole vieraita Shaun Attwoodillekaan, sillä hän istui itse linnassa. Shaun kuitenkin käytti tuon ajan kääntäköseen uuden lehden elämässään. Nyt hän on epäilemättä yksi nykyhetken suosituimmista ja samalla kiistanalaisimmista podcastereista maailmassa, koska hän on peloton. Jos hän tölvii valtaapitäviä, se ei jää huomaamatta. Miksi? Koska Shaun on polkunsa kulkenut ja näyttöjä riittää. Niinpä tämä kirja ja sen ennen erittäin vaaralliset mutta nykyään suuntansa aidosti muuttaneet pahikset vetävät mitään salailematta oikealla suoralla pataan ja tyrmäävät kenttään, mutta sitä vain kapuaa ylös ja anelee hymyssä suin lisää. Tyypit, vain harva kirjoittaja onnistuu siinä nykyisin, joten hyvää työtä, Shaun!

Oman kirjallisen mieltymykseni mukaisesti lisään kirjoihini aina hieman kevennyksiä, joten tätä esipuhetta valmistellessani tein hieman syvällistä tutkimusta edellä mainitusta Robin Hoodista. Päädyin lopputulokseen, jonka mukaan hän oli aikamoinen pelle. Olen perustanut ammatillisen mielipiteeni siihen, että eräät tämän kirjan todellisista gangstereista käyttivät mustia villapipoja, kanniskelivat usein mutkaa ja ajoivat nopeilla pakoautoilla, joiden korissa saattoi olla enemmän luodinreikiä kuin Bonnien ja Clyden Ford veekasissa. Samaa ei voi juuri sanoa tästä Loxleyn Robinista. Hänellä oli päällään keltavihreät ballerinasukkahousut, riettaat polven ylittävät nahkasaappaat, nahkaliivit ja hemmetin typerä hattu, johon oli tökitty jonkin riikinkukon höyheniä. Hänen vastustajansa numero yksi oli liikalihava kerjäläismunkki – jonka kanssa hänellä oli todennäköisesti suhde – joten hän ei kyllä ollut *minkäänlainen* gangsteri.

Joka tapauksessa hauskoja lukuhetkiä eikä painajaisia, kiitos.

Christopher
www.christopherberrydee.com

Johdanto

Olen valinnut 500 haastattelemani rikollisen joukosta tarkoin muutamia mieltä räjäyttävimpiä tarinoita uuteen *Kasvokkain*-kirjasarjaani. Matkani luotettavaksi rikollisten haastattelijaksi sai alkunsa, kun istuin Arizonassa vankeusrangaistusta ekstaasin salakuljetuksesta toukokuusta 2002 joulukuuhun 2007. Vietin Amerikan kovimpana sheriffinä tunnetun sheriffin Joe Arpaion johtamassa pahamaineisessa Maricopan vankilassa tutkintovankeudessa 26 kuukautta.

Arpaio oli luonut kauhujen talon, jossa oli kaikkien Amerikan vankiloiden suurin kuolleisuus.* Vartijat murhasivat vankeja mielisairaat ja sokeat mukaan lukien, kuten vaikkapa Scott Norberg ja Brian Crenshaw, jotka oli pidätetty poliisin väkivaltaisesta vastustamisesta ja myymälävarkaudesta. Ruuan seassa oli kuolleita rottia ja torakat parveilivat öisin keholla. Se oli hedelmällistä maaperää äärimmäisille tarinoille, joita taltioin perheelleni *Jon's Jail Journal* -blogissani. Muistiinpanot salakuljetti ulos äärimmäisen tarkasti vartioidun vierailun jälkeen tätini vuonna 2004.

Kun *Guardian* ja BBC olivat julkaisseet otteita muistiinpanoistani, blogi herätti kansainvälisen median huomion ja

* Prisoners Hang Themselves in Arizona Sheriff Joe Arpaio's Jails at an Alarming Rate. *Phoenix New Times*.

minusta tuli ihmisoikeusaktivisti. Koska puolustin vankien oikeuksia, sain heidän luottamuksensa ja aloin julkaista heidän tarinoitaan verkossa. Heidän ahdistavat kasvukokemuksensa näyttivät heidät ihmisinä ja saivat minut tuntemaan oloni kaksin verroin syylliseksi rikoksiini, koska tulin hyvästä kodista, minulla oli liiketalouden tutkinto ja menestysura pörssissä. Kirjoituksillani pääsin Two Tonysin suojeluun. Hän oli 144 vuoden vankeustuomiota istuva mafian moninkertainen murhaaja, joka valitsi minut kirjoittamaan omaelämäkertansa *The Mafia Philosopher*.

Vuonna 2007 minut vapautettiin ja karkotettiin takaisin Isoon-Britanniaan, ja aloitin YouTube-kanavani sekä kouluvierailut. Aluksi keskityin julkaisemaan Arizonan-tarinoitani kirjatrilogiana – *Party Time*, *Hard Time* ja *Prison Time*. Sitten siirsin tarinat videomuotoon. Tarinoitteni kertominen oli terapeuttista. Monet ystävälliset ihmiset tarjosivat alustojaan ja auttoivat minua kertomaan tarinaani, ja kun YouTube-tilaajamääräni kasvoi satoihin tuhansiin, oli karman mukainen velvollisuuteni tehdä vastapalvelus.

Vuonna 2018 aloitin *True Crime* -podcastini yhdessä ensimmäisen vieraani Jamie Morgan Kanen kanssa. Hän oli istunut kalifornialaisessa vankilassa 34 vuotta murhasta, jota hän ei ollut tehnyt. Vankilassa ollessaan Jamie sai tietää, että hän oli syntynyt Mansaarelta ja myyty vauvana amerikkalaiselle perheelle. Lopulta hänet karkotettiin Isoon-Britanniaan, josta hän ei tuntenut juuri ketään. Yli 10 miljoonaa ihmistä kuuli Jamien kertoman tarinan. Hän päätyi julkaisemaan omaelämäkertansa vuonna 2019, ja veimme hänet Mansaarelle, missä hän puhui koululaisille ja vangeille. Podcast oli muuttanut Jamien elämän. Vuoteen 2022 mennessä hukuimme ihmisiin, jotka pyysivät päästä podcastiin. Aloitimme haastattelemaan myös entisiä poliiseja ja vangin-

vartijoita, rikoksen uhreja sekä true crimen eturintamassa olleita toimittajia ja kirjailijoita.

Satojen haastattelujen joukossa on unohtumattomia tarinoita ja kohtauksia. Tämä kirja sisältää niistä kymmenen. Niihin lukeutuvat Chet Sandhun kertomus vangista, joka puukotettiin kuoliaaksi äitinsä edessä espanjalaisessa korkeimman turvallisuusluokituksen vankilassa, sekä David McMillanin intensiivinen kertomus Thaimassa kuolemantuomion saaneen miehen pakomatkasta. Mafian ammattitappaja John Alite selviytyi hengissä aseellisesta jengisodasta brasilialaisessa vankilassa. Colombon rikollisperheen kapteeni Michael Franzese kuvaili, kuinka hän selvisi kutsusta tulla tapaamaan mafiapomoaan, mikä olisi voinut johtaa hänen kuolemaansa. Shane Taylor käveli tappelun jälkeen veitsenkahva kädessään eikä huomannut, että 20-senttinen terä oli irronnut ja jäänyt kiinni vastustajan kalloon. Villimies saapui Arizonan Buckeye-vankilaan ja tyrmäsi vankilan arjalaisjengin johtajan sellissään. Kaiken todennäköisyyden vastaisesti nämä henkilöt selvisivät hengissä tilanteista, joissa oli kyse elämästä ja kuolemasta. Mikä tärkeintä, he ovat ryhtyneet varoittamaan nuoria ympäri maailmaa gangsterielämän vaaroista. Ellei ole täysin paatunut, luulen, että muutamat näistä tarinoista jäävät mieleen pitkäksi aikaa.

1

Shane Taylor

Puukkohullun pelastus

Ison-Britannian sisäministeriö luokitteli Taylorin maan kuuden vaarallisimman vangin joukkoon

”Sinä tapoit sen.”

Kun Shane kuuli nämä sanat, hän tiesi, että jotain pahaa oli tapahtunut, mutta hän ei tiennyt, mitä. Kaikki tuijottivat häntä silmät kauhusta selällään, kasvot valkeina kuin lakanat.

”Mikä teitä vaivaa?” hän kysyi pää jonkinlaisessa sumussa humisten.

”Puukotit sitä päähän”, yksi hänen ystävistään änkytti.

Palasia alkoi palata mieleen – yhteenotto keskustassa paikallisen koviksen Jon Burnsin kanssa, aseet vedettiin esiin, ja sitten...

”En”, hän sanoi, kun ajatukset keskittyivät aseeseen, joka oli yhä hänen nyrkissään. ”Minulla on vielä veitsi kädessä.”

Sitten hän katsoi alas ja näki sen. Hänen nyrkissään oli 20-senttisen keittiöveitsen kahva, mutta terä oli katkennut irti. Yhtäkkiä kaikki palasi mieleen: Burns tuli kohti kädessään vasara, Shane veti 20-senttisen veitsen vyötäröön kiinnitetystä tupesta, Burns heilautti vasaraa kohti hänen päätänsä, sitten Shane iski veitsen Burnsin päälakeen ja terä tuli ulos hieman kulmakarvan päältä, kun veitsi katkesi Shanen kädessä, veri suihkusi ylöspäin, ja sitten... ei mitään.

Tappelu oli alkanut nopeasti. Oli vuosi 2000. Shane oli Hartlepoolin keskustassa muutaman teini-ikäisen kaverinsa kanssa ja yritti myydä varastettuja videoita kadulla. Jon Burns oli paikallinen kovanaama, jolla oli psykopaatin maine ja joka oli vasta päässyt vankilasta. Tämä oli hänen aluettaan, joten hän päätti ottaa yhden videoista maksamatta. Shanen kaveri Pete veti esiin baseball-mailan ja aikoi puolustaa tavaroita Burnsiä ja hänen jengiään vastaan, mutta Burnsinkin maine psykopaattina oli ansaittu.

”Silloin hän veti esiin vasaran”, Shane kertoi minulle haastattelussa heinäkuussa 2020. ”Niitä sanotaan kivivasaroiksi, sellaisia neliön mallisia, joilla koputellaan katukiveyksiä, ja niitä on pitkävartisia ja lyhytvartisia. Sillä oli lyhytvartinen, ja se juoksi minun luokseni ja löi sillä minua päähän.”

Myös Shanella oli kasvava maine psykopaattina, minkä hän oli saanut tappelemalla ja nujertamalla Burnsinkin kaltaisia kovanaamoja, joskus nyrkeillä, joskus puukolla. Hän oli jo seurailut Burnsiä, joten kun rähinä alkoi, Shane oli valmiina oma ase kädessään. Oli ihme, että vasaranisku, jonka olisi pitänyt upota Shanen kalloon, vain raapaisi hänen päätänsä. Sitten oli Shanen vuoro.

”Kuljin ennen ympäriinsä keittiöveitsien kanssa”, Shane kertoi minulle. ”Minulla oli koko veitsisarja vyötärölläni, ja vedin siis esiin niistä suurimman, jossa oli 22-senttinen terä, ja iskin sen suoraan hänen päälakeensa tänne, ja se tuli ulos kulmakarvan kohdalta tässä.”

Burnsinkin päästä virtasi verta, mutta hänkään ei aikonut luovuttaa. Burns kompuroi ympäriinsä ja huitoi villisti vasarallaan samalla, kun keittiöveitsen terä pisti ulos hänen kasvoistaan kuin jonkinlainen kammottava halloween-koriste. Burnsinkin kaverit saivat hänet istumaan alas, ja Burns ansaitsi todellakin kovanaaman maineensa, sillä hän veti terän irti omasta

kallostaan ja silpoi samalla kätensä. Kaikki huusivat poliisia, ja Shane kavereineen katsoi parhaaksi häipyä. He juoksivat pois takakujaa myöten. Shane juoksi puolitoista kilometriä ennen kuin hänen kaverinsa pysäyttivät hänet ja tarkastivat, että hän oli kunnossa. Johtuipa se vasaran iskusta tai siitä punaisesta sumusta, joka laskeutui hänen silmiensä eteen aina, kun Shane joutui tappeluun, hän tajusi vasta nyt kaiken, mitä oli tapahtunut. Shane luuli tappaneensa miehen. Ihme kyllä Burns selviytyi ja Shane sai murhayrityssyytteen. Se ei ollut hänen viimeisensä.

Shane Taylorin maine koviksena ja psykopaattina sinetöitiin sinä yönä Hartlepoolin keskustassa, mutta ensimmäiset viitteet siitä, että hän oli kova luu, ilmenivät jo paljon aikaisemmin. Itse asiassa juuri aikaisemmin ne eivät olisi voineet edes ilmetä.

Shanen äiti Maz Almond oli kotoisin huonoista oloista Middlesbroughin sydäimestä Koillis-Englannista. Kun Maz tuli raskaaksi ja odotti Shanea, hänen miehensä Stephen muuttui yhtäkkiä mustasukkaiseksi ja alkoi epäillä vainoharhaisesti, ettei lapsi ollut hänen. Hän alkoi hakata Mazia ja vaati saada tietää, kuka vauvan isä oli. Maz kertoo, että pahimmillaan Stephen pieksi häntä metallisella koiranriimulla ja iski häntä monesti vatsaan yrittäen tappaa syntymättömän Shanen. Sitten Stephen naulasi Mazin kaapin sisään ja jätti hänet sinne rikkoutuneen kaasuputken kanssa, josta levisi tappavaa hääkää. Shane oli liian nuori tietääkseen kaikkia yksityiskohtia, mutta hän syntyi pahoinpideltyjen naisten turvakodissa.

Jotenkin Maz ja vauva selvisivät. Maz siirrettiin turvakotiin läheiseen Peterleen kaupunkiin, mutta matkalla takaisin Middlesbroughiin Stephen löysi hänet. Maz oli viimeisimmillään raskaana, kun hänen miehensä hakkasi hänet melkein kuoliaaksi toisen kerran ja yritti tarkoituksella tappaa vauvan.

Maz vietiin sairaalaan ja kaikki odottivat pahinta. Poliisi valmisti jo syytteitä syntymättömän vauvan murhasta, mutta niistä oli luovuttava. Vain muutamaa päivää myöhemmin 12. joulukuuta 1980 Mazin poika syntyi sätkien ja huutaen kiukkuun maailmalle.

Shane Taylorin nujertamiseen vaadittiin selvästikin paljon.

Kovuus ei ollut ainoa asia, jonka Shane omaksui varhain: hän oppi pian tekemään melkein kaikkea epäsosiaalista ja rikollista, mitä mieleen juolahti. Shane poltti nelivuotiaana ensimmäisen tupakkansa. Hän karkaili koulusta melkein saman tien kuin koulu alkoi. Shane teki ensimmäisen ryöstönsä kuusi-vuotiaana – hän varasti rahat paikallisen vapaa-ajankeskuksen maksupuhelimesta. Nuori Shane onnistui avaamaan puhelimen kotelon parhaan kaverinsa Deanin ja ruuvimeisselin avulla. Nuoret yrittivät käyttää kolikkovuoren keskuksen automaatteihin, mutta valitettavasti keskuksen apulaisjohtaja sai heidät nalkkiin ja antoi heille porttikiellon samoin tein. Shane oli jo kuitenkin saanut esimakua varastelusta. Matkalla kotiin hän ja Dean piipahtivat metodistikirkkoon ja varastivat kolehtirasian. Se oli pitkän rikollisuuden ensimmäinen päivä.

Shanen varttuessa myös hänen rikoksensa muuttuivat hienostuneemmiksi. Hieman myöhemmin samana vuonna hän oli mukana ensimmäisessä järjestäytyneessä ryöstössään paikallisessa Asda-supermarketissa Peterleessa. Hänen kuusi- ja seitsemänvuotiaat rikostoverinsa aiheuttivat hämminkiä karkkiosastolla, kun muut odottelivat hätäuloskäynnillä. Heti kun vartijat harhautuivat, ryhmä avasi hätäuloskäynnin ovet ja kasasi satojen puntien arvosta audio- ja videolaitteita kuuteen ostoskärryyn, jotka he työnsivät pikavauhtia läheiseen asuin-kortteliin. Shane jopa murtautui omaan kouluunsa ja varasti kuorman polkupyöriä. Maz ilmoitti Shanesta poliisille, mutta tapauksella oli erilaiset seuraukset kuin Maz oli odottanut.

Shane oppi, että koska hän oli kovin nuori, häntä ei voitu pidättää: hän oli käytännössä vapaa tekemään, mitä halusi.

Shane varttui Peterleessä, joka on köyhä entinen kaivoskaupunki Britannian koillisrannikolla. Korkea työttömyys ja harvat työmahdollisuudet johtivat siihen, että Shanen ja hänen kavereidensa kaltaisille pojille luonnollinen purkautumiskanava oli rikollisuus. Pian he tienasivat kokopäiväisesti ryöstelyllä ja aiheuttivat yleistä sekasortoa. Shane varasti ensimmäisen autonsa yhdeksänvuotiaana ja joutui ajamaan seisaaltaan, koska ei istualtaan yltänyt polkimiin. Hän ajoi hupiajelua paikallisen jalkapallokentän ympärillä, kunnes syytti auton tuleen ja hylkäsi sen. Pääasiallinen tulonlähde olivat kuitenkin asuntomurrot. Koska Shane oli yhä pienikokoinen, häntä käytettiin puristautumaan pienistä ikkuna-aukoista sisään, jotta hän pystyi päästämään muut asuntoon. Shane sai oman siivunsa saaliista – toki vähäisen, mutta riittävän suuren yhdeksänvuotiaalle. Shane arveli ryöstäneensä neljä tai viisi taloa päivässä ja tienasi siitä 200–3 000 puntaa. Hänen henkilökohtainen ennätyksensä oli kymmenen taloa yhdessä päivässä ja 6 000 punnan saalis yhdestä ryöstöstä. Yhdeksänvuotiaana varkaana hän ansaitsi enemmän rahaa kuin äitinsä.

Kun Shane kiilasi varastetun auton ylösalaisin kahden talon väliin, viranomaiset olivat saaneet tarpeekseen. Shane ei ollut vielä täyttänyt kymmentä vuotta eikä siis ollut rikosoikeudellisesti vastuussa, joten hänet vietiin lastenkotiin. Shane karkasi pian. Shanen rötöstely jatkui melkein katkeamatta lähes vuoden mittaisen lastenkotien ja sijaiskotien kierteen ajan, jolloin hän myös täytti 10 vuotta. Viranomaiset yrittivät suhtautua häneen lempeästi, mutta koska rötöksiä tuli rekisteriin joskus jopa 20 kerrallaan, he päättivät pian lähettää Shanen Elemore Halliin, joka oli Durhamin kreivikunnassa sijaitseva erityisoppilaitos sosiaali-, tunne- ja mielenterveysongelmallisille lapsille.

True crime -kirjailija ja aktivisti Shaun Attwood keskustelee gangsterien, huumekauppiain ja mafiapomojen kanssa ja tarjoaa kurkistusaukon maailman vaarallisimpien rikollisten elämään ja mielenliikkeisiin.

Entinen huumekauppias Shaun Attwood on haastatellut *Kasvokain gangsterin kanssa* -kirjaa varten niin kansainvälisiä salakuljettajia, mafian torpedoja kuin Thaimaan pahamaineisimmasta vankilasta paennutta miestä. Laajat haastattelut liikkuvat syvissä vesissä ja nostavat pintaan ainutlaatuista materiaalia, jota ei muualla ole julkaistu. Haastatellut rikolliset kertovat omasta julkimasta todellisuudestaan, mutta monesta tarinasta huokuu myös pyrkimys parannuksen tekoon ja sovintoon.

© LIBI PEDDER PHOTOGRAPHY

Useita true crime -kirjoja kirjoittanut Shaun Attwood on englantilainen aktivisti, puhuja, tubettaja sekä Shaun Attwood True Crime Podcastin ja Attwood Unleashed -podcastin juontaja. Attwood on myös entinen huumekauppias, joka pyöritti Yhdysvaltain Arizonassa kansainvälistä ekstaasirinkiä, kunnes hänet pidätettiin toukokuussa 2002 ja hän kärsi kuuden vuoden vankeustuomion. Nykyään Shaun kertoo tarinaansa kouluissa varoittaakseen nuoria huumeista ja rikoksista.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-5568-2